

# Τὸ θέατρο

Θέατρο «'Αργυροπούλου». «Ο ΜΠΕΜΠΗΣ  
ΘΕΛΕΙ ΠΑΝΤΡΕΙΑ». Σωτήρη Σκίπη.

Ὁ κ. Σκίπης ἔδωσε τὴν κωμωδία του μὲ τὸν πα-  
ραπάνω τίτλο νὰ παιχθεῖ στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου.  
Πρὶν ἀπ' τὴ παράσταση ἔκανε μίαν εἰσήγηση γιὰ τὸ  
ἔργο του, πού τὴ δημοσίεψε στὴν «Ἔστια» ἀκολουθώ-  
ντας κι αὐτὸς τὸ ἔθιμο πού καθιερώθηκε στὰ τελευ-  
ταῖα τούτα χρόνια ἀπ' τοὺς συγγραφεῖς, πού ἰσχυρί-

ζονται ὅτι γράφουν θέατρο. Στὴν εἰσήγηση του αὐτὴ  
μᾶς πληροφορεῖ: Α) Ὅτι βασικά εἶναι λυρικός ποιη-  
τής. Νὰ ποῦμε τοῦ στραβοῦ τὸ δίκιο, καλὰ κάνει.  
Γιατὶ ἔξω ἀπ' τὸ ἀτελιέ του καὶ τοὺς φιλολογικοὺς  
κύκλους ὅπου τὸν εἰρωνεύονται, κανένας ἄλλος  
δὲν τὸν ξέρει. Πάνω σ' αὐτὸ ἕνα πράγμα δὲν μᾶς λέει.  
Πόσοι σχολές ἔχει ἀλλάξει. Μὰ δὲ βουρέστε. Ἄς τ'  
ἀφίσουμε αὐτό. Β) Ὅτι εἶναι καὶ δραματογράφος. Ἄ-  
λήθεια. Ἐμεῖς ξέρουμε ἕνα δράμα του τὴν «Κυρὰ  
Φροσύνη». Παιχτήκε στὸ 29 ἀπὸ τὸ θέατρο Κυβέλης.  
Δραματογράφος φυσικά δὲν εἶναι σ' αὐτὸ τὸ ἔργο.  
Κακὸς ποιητὴς ναί. Ἐπιασε ὁ ἀθεόφοβος τὸ Βαλαω-  
ρίτη καὶ τὸν ἔταραξε. Κ' εἶδαμε στὴ σκηνὴ τὴν Κυρὰ-  
Φροσύνη τοῦ Βαλαωρίτη πλαδαρὴ καὶ κακομοιρισμένη.  
Παραλείπουμε πού αὐτὸ βρῆκε νὰ τὸ κάνει σ' αὐτὰ  
τὰ χρόνια, ὅπου τὸ κοινωνικὸ καζάνι βράζει καὶ τὰ  
θέματα παρουσιάζονται ἀφθονα καὶ ξεκαθαρισμένα  
σὲ ὅποιον θέλει νὰ τὰ δεῖ καὶ μπορεῖ, φυσικά νὰ τὰ  
μορφοποιήσει μὲ τὴν τέχνη. Καὶ μόνο αὐτό, πού δει-  
χνε ἀφάνταστη στείρωση γιὰ δημιουργία, θά 'ταν  
ἰκανὸ νὰ μᾶς ἐμποδίσει νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὸ και-  
νούργιο του ἔργο. Μὰ πῆγαμε. Κι εἶδαμε...καὶ τί δὲν  
εἶδαμε.

Μιά μεσόκοπη, πού τὸ λέει ἡ περδικούλα τῆς ἀ-  
κόμα καὶ θέλει νὰ φαίνεται νέα, ἀνατρέφει τὸ γιοῦ τῆς μὲ  
τέτιον τρόπο, πού στὰ εἴκοσι δύο του χρόνια, ἐνὶ τὸν  
κυνηθῆνε γιὰ ἀνυπόταχτο, αὐτὴ τὸν ἔχει μὲ κοντὰ παν-  
τελονάκια, μὲ καραμελίτσες, μὲ δασκάλους «κατ' ὄ-  
κον». Αὐτὸ τὸ μαμόθρεφτο, πού κατὰ περίεργον τρό-  
πο, εἶναι καὶ μαλάκιο καὶ μπιρμπάντης, ἀγαπάει μιά

οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ τους, σοβάρη καὶ στοχαστικὴ  
κοπέλα, ὅπως τὴ παρουσιάζει ὁ συγγραφέας. Κι αὐ-  
τὴ ἡ σοβάρη καὶ στοχαστικὴ κοπέλα σημειώστε πὼς  
ἀνταποκρίνεται. Ἀλόκοτα πράματα. Φοίνεται πὼς  
οἱ σοβαρές καὶ στοχαστικὲς κοπέλες, τῶν κύκλων τοῦ  
συγγραφέα τῶν «ν' ἀγαπᾶνε μολάκια. Καὶ τὸ μαλά-  
κιο τοῦτο, πού λέτε ἀλλάζει ξαφνικά ἀπ' αὐτὸν τὸν  
ἔρωτα. Καὶ πάλι ξαφνικά καὶ... δὸς του  
καὶ κατὰ περίεργο τρόπο, μᾶς τὸν παρουσιάζει ντυ-  
μένο στὴν τρίχα καὶ μὲ ἀκαταλαβίστικη κομψότητα  
γιὰ ἕνα τέτιο μαλάκιο. Καὶ νὰ τώρα πού μᾶς  
τὸν κάνει καὶ... ἐπαναστάτη. Δικαιολογίες τεχνικὲς  
μὴ ζητᾶτε. Συγγραφέας δὲν εἶναι: Ἔτσι τοῦ ἀρέσει.  
Καὶ ξέρετε γιατί ἐπαναστατεῖ καὶ τί ἐλευθερία ζητά-  
ει; Νὰ φουμάρει, νὰ μεθοκοπάει, νὰ καρβαλεῖ γυναι-  
κες, νὰ ξενουτῆται στὰ χαρτοπαίγνια καὶ γενικά γιὰ  
ἅλα τὰ ἀποτέτια πού οἱ κύριοι αὐτοὶ τὰ λένε «ζωὴ  
πολιτισμένη».

Τὸ θέμα εἶναι ἐξοχο. Ἐνας συγγραφέας μὲ τὰ  
λέγτο καὶ πού θὰ ζοῦσε τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα τοῦ  
καιροῦ του, θὰ μπορούσε βέβαια νὰ γράψει μίαν ἀδυ-  
σώπητη σάτυρα γιὰ τὰ χάλια τῆς «ἀγίας» ἀστικῆς ὀ-  
κογένειας. Αὐτὴ τὴ σκλοβιά τοῦ παιδιοῦ πού τνίγεται καὶ  
διασφαιρεται καὶ καταντάει ἀνίκανο γιὰ κάθε δημιουρ-  
γία, οὔτε τὴ μυρίζεται ὁ συγγραφέας. Καὶ ὅμως σὲ  
κάθε μας βῆμα σκοντάφτουμε σὲ χαμένα κορμιά, πού  
μολαταῦτα εἶναι ὑπάρξεις νέες, πού θὰ μπορούσαν  
νὰ 'ναι δημιουργικὲς καὶ νὰ χαιρούνται κι αὐτὲς πρ-  
αγματικὰ τὴ χαρὰ καὶ τὴ λευτεριά τῆς ζωῆς. Γιατὶ ἡ  
χαρὰ καὶ ἡ λευτεριά τῆς ζωῆς δὲ βρίσκεται βέβαια  
ἀπὸ νὰ ἀποκτηθῶνεσαι ἀπὸ τὴ μεθυσί, νὰ σατίξεις ἀπὸ  
σφοδρία νοσήματα, νὰ καταντᾶς χαρτοκλέφτης, ἢ  
κάτι χειρότερο ἀκόμα, στέλεχος τοῦ «Παμφαιτητικοῦ».  
Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τὴ ζωντανή, πού παίρνοντας τὴν ἔ-  
ρας συγγραφέας, ἔστω καὶ μὲ μέτριο ταλέντο, θάκανε  
ἕνα δυνατὸ ἔργο, ὁ συγγραφέας εἶναι ἀνίκανος νὰ  
τὴν δεῖ. Σοῦ κάνει τὴν ἐντόπιση ὅτι βρίσκεται σὲ μιά με-  
γάλη μάχη, ὅπου ὁ χάρος θερίζει, κι αὐτὸς θορεῖ ὅτι  
«τὰ παιδιὰ παίζει». Τέτια ἀποχτήνωση, τέτια στραβω-  
μάρα, τέτια βλακεία, σὲ ἀγαναχτεῖ. Ὁ Σκίπης ἀποτε-  
λεῖ μίαν ἀκόμα φανερὴ ἀπόδειξη γιὰ τὴ πλῆρη χρεω-  
κοπία τῆς ἀστικῆς τέχνης. Ὑστερα ἀπ' τὸ σуйειδητὸ  
χαφιεδισμό στὸ «Γιούδας» τοῦ Μελά, τὰ ἡλίθια καμώ-  
ματα τοῦ Μπέμμη. Φυσικά δὲν περιμένει κανεὶς ἀπὸ  
ἕνα τέτιο συγγραφέα ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ἀντιπαρα-  
θέσει μίαν εἰκόνα γιὰ τὸ πὼς θὰ ἀναθρέφονται τὰ  
παιδιὰ στὴ μελοῦμενη κοινωνία.

Ἡ τεχνικὴ του εἶναι ἀνάλογη μὲ τὸ περιεχόμενον

του. Μακροὶ, κουραστικοὶ καὶ ἀδειοὶ διάλογοι. Τὰ  
ἐπεισόδια τροβηγμένα, στερεμένα κι ἀπ' αὐτὴν τὴ  
φαρσσειδῆ πιθανοφάνεια καὶ πρὸ πάντων δίχως καμιά  
δικαιολογία. Πρῶτη φορά βλέπουμε θεατρικὸ ἔργο  
ὅπου συμβαίνουν πολὰ καὶ διάφορα χωρὶς οὔτε τόσο  
δὲ ἀπαιτηγμό, πὼς τυχαίνει καὶ συμβαίνουν. Βλέπεις  
δὲ ὁ παινηγμό, πὼς τυχαίνει καὶ συμβαίνουν. Βλέπεις  
λ.χ. τὸ Μπέμμη ξαφνικά ντυμένον τοῦ κουτιοῦ. Ξέ-  
ρεις ὅτι ἡ μαμάκα του πού τὸν θέλει γιὰ 15 χρόνων  
τοῦ δίνει δεκαροῦλες μόνο γιὰ τὶς καραμελίτσες του.  
Πού στὸ διάβαλο, λές, τὰ βρῆκε τὸ λεφτὰ; Περιμένεις  
μάταια ἀπάντηση στὸ ἔρωτημά σου. Ὡς πού ἀρχίζεις  
νὰ ὑποφιάζεσαι κανέναν Τριπολιταϊώτη στὴ μέση.  
Μαμόθρεφτος ὁ μπέμμη, φυσικά θάταν... Ἐπειτα ἕνα  
χαρμάνι ἀπὸ φάλτσο βιολεῖ, πού γρυλίζει ρομάντσες,  
ἀπὸ σκηνῆς γκάγκστερς, ἀπὸ ὀλίγον ἀσθημα... καὶ  
βλαστήματα.

Κωμικὰ εὐρήματα θλιβερά, πού σοῦ θυμίζουν ἃ  
θλιους παλιάτσους, πού μάταια σκοτώνονται νὰ σοῦ  
ἀποσπάσουν ἕνα χαμόγελο. «Μὰ τί πρότερον τί β' ὀ-  
στατον καταλέξω; Ὅλοι οἱ μπάγκοι τοῦ Θεάτρου στὸ  
κεφάλι τοῦ λυρικοῦ ποιητῆ καὶ δραματογράφου θά-  
τανε μικρὴ τιμωρία. Καὶ θὰν τίς ξιρωγε ἂν δὲ στηρι-  
ζότανε στὶς προσωπικότητες τῶν ἡθοποιῶν Ἀργυρο-  
πούλου καὶ Χέλημ πού κυριολεκτικὰ, ἐφίτσουσαν αἶμα  
γιὰ νὰ στηρίξουν αὐτὸ τὸ ἐξόμβλωμα.

Τώρα μετὰ τὴν εἰσήγηση, μετὰ τὸ τὸ ἔργο, μετὰ  
τὴν κριτικὴ δὲ μένει πορὰ μιά θρασύτητα ἀντικριτικὴ τοῦ  
λυρικοῦ κ. τ. ρ. γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ ἄλλη μιά εἰκόνα  
κατάντιος τοῦ ἀναγνωριζομένου πνευματικοῦ κόσμου.  
Σ. Λεῦκάς